

Frans Gerard Marie Roemer werd op 11 april 1920 geboren in het centrum van Rotterdam. Zijn gezin bestond uit vader, moeder, vier jongens en drie meisjes. In 1939 verhuisde hij met het gezin naar de Schiekade 97b en kwam schuin tegenover het Sint Franciscus Gasthuis te wonen. Frans was met zijn broer Wim lid van de Laurentiusgroep. Hun oudste broer Chris was scoutsleiding bij de Dominicusgroep.

De drie jongens bezochten op 15 februari 1941 de scouts van de naburige Paulusgroep en toen zij onderweg naar huis waren, hoorden zij een oorverdovend lawaai. Britse vliegtuigen hadden een bom op het ziekenhuis geworpen. Het dak vloog in brand en alle ruiten van het gebouw werden vernield. De patiënten dienden direct uit het gebouw geëvacueerd te worden en de broers hielpen mee waar ze konden. Het gebouw stond vol rook en het was een spannende bezigheid. Als gevolg van deze calamiteit werd vrij snel een hulpbrigade ingesteld, bestaande uit zestig jongens en jonge mannen, voornamelijk afkomstig uit scoutinggroepen. De 'Franciscusbrigade' werd verdeeld in vijf groepen van twaalf jongens en broer Wim werd één van de groepsleiders. Zijn oudste broer Chris, inmiddels hopman, werd aangesteld als brigadeleider. Frans verrichtte hand- en spandiensten.

Frans overleefde de oorlog.

Meer informatie

[Frans Gerard Marie Roemer \(1920 - d.\) - Genealogy \(geni.com\)](#)

[story.pdf \(x-cago.com\)](#)

[Spectaculaire bevrijdingsactie van het verzet - Rijnmond](#)

[Aandacht voor katholieke verzetsgroep in Rotterdams](#)

[Jaarboekje - Geschiedenis van Zuid-Holland](#)

[De wacht » 16 mei 1945 - Pag. 2 | Delpher](#)

[De Ondergrondse Pers 1940-1945, 3e geheel herziene druk door Drs. Hans de Vries \(knaw.nl\)](#)

Aad Koster & Pierre Pijpers, Onze vaders in Verzet, Rotterdam 2014

Teneinde op alle gebeurlijkheden voorbereid te zijn had het Sint Franciscus-gasthuis aan de Schiekade o. a. de beschikking gekregen over een speciale reddingsbrigade, welke werd gevormd door een groep jongelui van 18 tot 25 jaar, die zich geheel vrijwillig voor dit doel beschikbaar had gesteld en die op zich had genomen om er voor te zorgen, dat iederen avond en iederen nacht een aantal helpers terstond klaar zou staan, om patiënten te vervoeren, voor het geval er gevaar zou dreigen. Iederen avond om 8 uur meldde zich de wachtploeg (in den regel 25 à 30 man), welke ploeg tot den volgenden morgen 8 uur in het ziekenhuis op haar post bleef; d. w. z. een paar man bleef den geheelen nacht op, terwijl de rest zich in een speciaal zaaltje ter ruste begaf, gereed om bij het eerste sein in te kunnen grijpen, als dat onverhoopt noodig zou blijken te zijn.